

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344850640/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

skammel, som Opvarterne i Paris strax bringer enhver Dame, iagttog en Smule de andre, franske eller fremmede Stavgæster, vendte Dominobrikkerne paa sit eget Marmorbord og lod sin Ledsager nyde saa megen Sprogundervisning, han vilde – uden at tage andet Vederlag end en enkelt Kop Kaffe med et lille, sjælden to Glas Kognak. Ja, hun forbød ham at ødsle. Redebonhed, Uvilje mod ufornuftige Udgifter – franske Dyder! Roses hjælpsomme Hjærte blødte vel altid en Smule for saadan en ung, medgørlig og egen fremmed, som var Mand nok.

De blege, velnærede Parisere, rundt omkring de to, tørrede Øllet af de spidse Henry IV Skæg, blandede Kortene og fortalte, med deres Basstemmer og sonore rr, Anekdoter, som afbrødes af dybe Latter-Udbristninger. De rystede deres Tærninger og vendte Kløver Knægt saa trygt og ubekymret om Tiden, som havde de siddet der saaledes, hver med sine Venner eller med sin Rose, fra den ridderlige Frants den Førstes Dage og skulde sidde der fremdeles til Verdens Undergang, som kun vilde tage dem bort herfra, for at de kunde fortsætte ind i Himlen med at ihjælsaa og *fordrive* Tiden – *Tiden*, der (ved et af Guds mange Misgreb) er bleven gjort uden Ende.

Rose, der sagtens havde tilstrækkelig og bedre Sikkerhed for sit Udkomme end disse Sprogtimer, den redelige Rose gjorde slet ingen Omstændighed af, at en Ven nød godt af hendes lange, frie Eftermiddage. Det er endog sket, at hun har savnet ham, naar han i nogen Tid ikke havde ladet sig se, og en ganske enkelt Gang, at hun har spurgt ham om Grunden til Udeblivelsen i et Brev, undertegnet »din lille Rose, som elsker dig«. Han kom naturligvis strax og medbringende *les étrennes* – en Nytaarsforøring – som han vidste, at selv de uegenlyttigste franske Kvinder ventet sig. En Hat med røde Fjær var hans Overraskelse til Rose. Og siden – under Dominospillet – havde han Hovedet fuldt af mange kaade Indfald og Griller ud over det sædvanlige.

Saa var det, at min Ven Klokkeren henad halv sex om Aftenen fik det Indfald, at han vilde køre.

Rose havde sin ny Hat paa med de røde Fjær.

Og min Ven havde just hjemme faaet sit Værelse bragt i Stemning ved nogle ny Gardiner af en forandret Farve. Han vilde gærne en Gang vise hende det, tage hende med under sit eget Tag (en Nordbo ønsker altid at vise sit *Hjem*). Og han var, da han saa længe havde sid-